

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I. s. r. o.**, zastoupeného Mgr. Ing. Tomášem Veselým, advokátem se sídlem Smilova 386, Pardubice, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2006, č. j. 31 Ca 286/2005 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalobce (dále též „stěžovatel“ nebo „daňový subjekt“) napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2005, č. j. 1119/130/2004-Bk.

Důvodnost podané kasační stížnosti stěžovatel spatřuje především v tom, že nesouhlasí s názorem krajského soudu, že neprokázal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši, kterou uplatnil ve svém daňovém přiznání za období listopad 1996. Stěžovatel má za to, že krajský soud při svém rozhodování vycházel z nesprávné skutkové podstaty a dospěl k nesprávným právním závěrům, a kasační stížnost je tedy důvodná podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel dále konstatuje, že si je vědom toho, že v případě faktury č. 240/96 vystavené společností S., s. r. o. za výrobu billboardů, pronájem reklamní plochy a kontrolu billboardů není jeho důkazní situace příliš dobrá, ale tuto situaci nelze klást za vinu stěžovateli. V souvislosti s touto fakturou stěžovatel předložil jako důkaz komisionářskou smlouvu ze dne 16. 7. 1996 spolu s dodatky č. 1 a č. 2, grafický návrh billboardů, který si stěžovatel nechal zpracovat, seznam míst s umístěním billboardů, výpověď svědka JUDr. H. zachycenou formou notářského zápisu a čestné prohlášení Ing. M. Ř., bývalého jednatele společnosti S., s. r. o. Tyto důkazy podle stěžovatele prokazují, že ke zdanitelnému plnění skutečně došlo. Podle stěžovatele skutečnost, že žalovaný poukazuje na to, že se nepodařilo dohledat konkrétní reklamní plochy, resp. vlastníky těchto ploch, je záležitostí společnosti S., s. r. o., která ji považovala za svoje obchodní tajemství a nebyla schopna stěžovateli sdělit žádné další údaje. Stěžovateli podle jeho názoru nelze klást za vinu jednání jeho bývalého obchodního partnera ve vztahu k finančním úřadům. Ze spisu pak vyplývá, že i společnost S., s. r. o. zahrnula předmětnou fakturu do svého účetnictví a daňového přiznání. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že po něm nelze požadovat, aby zajišťoval řádné vedení účetnictví u svých obchodních partnerů. Postup žalovaného tak považuje za neoprávněný a nepodložený.

V případě faktury č. 232/96 ze dne 20. 11. 1996 vystavené společností S., s. r. o. za dodání drobných reklamních předmětů stěžovatel uvádí, že dodávka těchto reklamních předmětů je nesporná. V průběhu řízení se k věci vyjadřovali tři svědci – pan V., pan D., a pan P., bývalí zaměstnanci stěžovatele. Všichni uvedli, že drobné reklamní předměty byly stěžovateli dodány, uskladněny v jeho prostorách a postupně rozdány. Dodávka části reklamních předmětů přitom není rozporována ani v napadeném rozsudku, avšak přesto soud odsouhlasil paušální odmítnutí celého nároku jako celku. Stěžovatel připomněl, že u drobných reklamních předmětů takového druhu není žádným právním předpisem předepsána forma evidence a inventarizace a je zcela pochopitelné, že u tohoto typu reklamních předmětů by bylo protismyslné vést podrobný přehled o každém předmětu zvlášť a podrobně zaznamenávat, kdy, kde a komu byl jaký předmět předán. Správce daně, žalovaný i soud prohlásili svědky vyslechnuté v této věci za nevěrohodné a učinili tak bez ohledu na obsah jejich výpovědi, pouze na základě své již předem učiněné úvahy, že není věrohodné, aby takové množství reklamních předmětů (cca 29.000 ks) bylo rozdáno během dvou měsíců. Poukazují na drobné rozpory ve výpovědích, ale nezohledňují, že svědci byli opakovaně vyslýcháni po značně dlouhé době zejména z důvodů velkých průtahů na straně žalovaného. Stěžovatel dále uvádí, že žalovanému nabízel možnost výsledku zástupců několika společností, kterým byly reklamní předměty rozdány, ale žalovaný tento důkazní návrh neakceptoval. Stěžovatel je proto přesvědčen, že prokázal nejen přijetí, ale i distribuci těchto reklamních předmětů v daném období.

Stěžovatel za nesprávný považuje i názor, že neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění v souvislosti s fakturou č. 11/142/96 ze dne 29. 11. 1996 vystavenou panem R. V., P., za zprostředkování obchodních případů. Stěžovatel především uvádí, že zprostředkování v reálných obchodních vztazích nemusí mít nutně pouze povahu kontaktu s případnou druhou stranou budoucího obchodního vztahu, ale též předání informace, kterou by zájemce o zakázku jinak nezískal. Stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti zdůrazňuje potřebu včasného získání informací o potenciálních zakázkách, ideálně ještě dříve, než případný zájemce začne shánět zakázky volně na trhu. Stěžovatel dále odkazuje na výpověď svědka R. V. ze dne 14. 7. 2005, kde je výše uvedený postup popsán. Tento svědek dále uvedl, že odměnu za zprostředkování od stěžovatele obdržel, řádně ji zanesl do svého účetnictví a odvedl z ní DPH i daň z příjmu. Stěžovatel zdůraznil, že žalovaný přistoupil k výsledku

předmětného svědka až poté, co mu byla věc dvakrát vrácena soudem k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž navrhoval, aby si žalovaný v rámci důkazního řízení opatřil výsledky daňových kontrol u pana V. k ověření výše uvedených skutečností. Stěžovatel k tomuto dále uvádí, že obchodní případ proběhl a obě strany jej řádně účetně zaevidovaly a promítly jej do svého přiznání k dani z přidané hodnoty. Česká republika tak obdržela do svého rozpočtu DPH odvedené panem V. a není zřejmé, proč nyní žalovaný zadržuje vydání této částky stěžovateli. Tímto postupem se stát obohacuje na úkor daňových subjektů.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný ve svém vyjádření k předmětné kasační stížnosti uvádí, že tato neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na výrok napadeného rozhodnutí, a proto navrhuje, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

III.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Místním šetřením správce daně zjistil, že stěžovatel v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 1996 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet DPH z následujících faktur:

- faktura č. 240/96 ze dne 29. 11. 1996 vystavená společností S., s. r. o., znějící na výrobu billboardů, pronájem reklamní plochy od 1. 9. 1996 do 31. 12. 1996, kontrolu billboardů včetně příplatku za exkluzivní plochy celkem ve výši 2 057 432,40 Kč (z toho DPH 371 012,40 Kč), forma úhrady hotově
- faktura č. 232/96 ze dne 20. 11. 1996 od téže společnosti za dodání drobných reklamních předmětů v celkové výši 1 120 594,40 (z toho DPH 202 074,40), forma úhrady hotově,
- faktura č. 11/142/96 ze dne 29. 11. 1996 od pana R. V., P., za zprostředkování dle smlouvy o zprostředkování a jejího dodatku, celkem ve výši 1 154 393,30 Kč (z toho DPH 208 169,30 Kč).

Proto stěžovateli platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 13. 5. 1997, č. 67203/97/248910/7623, vyměřil za zdaňovací období listopad 1996 daň z přidané hodnoty ve formě nadměrného odpočtu ve výši 159 878 Kč. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný zamítl. Žalobou napadeným rozhodnutím správce daně rozhodl poté, co bylo jeho rozhodnutí krajským soudem již dvakrát zrušeno (vedeno pod. sp. zn. 31 Ca 7/2002 a 30 Ca 175/98). Závěrem tohoto rozhodnutí je, že i po provedení rozsáhlého doplňujícího řízení, které následovalo po zrušujících rozsudcích krajského soudu, stěžovatel neprokázal faktické uskutečnění sporných zdanitelných plnění. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou v níž uplatnil argumenty obdobné těm uvedeným v kasační stížnosti.

Předmětnou žalobu krajský soud svým rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí především uvedl, že rozhodující pro daňové řízení

je vždy faktická stránka věci a i když stěžovatel předložil správci daně komisionářské smlouvy spolu s dodatky, grafický návrh billboardů, seznam míst s jejich umístěním, smlouvu o zprostředkování a předmětné faktury, měl správce daně právo žádat na něm, aby předložil důkazy o tom, že došlo i k faktickému uskutečnění deklarovaného plnění. Správce daně pak shromážděnými důkazy zásadně zpochybnil realizaci deklarovaných plnění a krajský soud proto přisvědčil jeho závěru, že stěžovatel neprokázal faktické přijetí předmětných zdanitelných plnění. V souvislosti s realizací služeb na základě komisionářské smlouvy uzavřené dne 16. 7. 1996 a jejích dodatků stěžovatel namítl nemožnost dohledání konkrétních reklamních ploch, resp. jejich vlastníků, kde byla reklama instalována, když společnost S., s. r. o. tyto informace považovala za své obchodní tajemství a z důvodu jeho zachování nebyla ochotna stěžovateli sdělit žádné údaje. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, správce daně sám provedl rozsáhlé šetření zaměřené na vlastníky a pronájem předmětných reklamních ploch. Žádný z vyslechnutých svědků však nepotvrdil tvrzení stěžovatele o realizaci reklamní kampaně na deklarovaných místech. Jako důkaz nebylo možné použít (z pohledu určení umístění reklamy a bližších údajů o uskutečněných jednáních v Praze) ani výpověď svědka JUDr. H. Krajský soud dále uvedl, že bylo především věcí stěžovatele, jakými důkazy prokáže faktické přijetí deklarované služby. S ohledem na shromážděné důkazy považoval soud výslech bývalého jednatele společnosti S., s. r. o. za nadbytečný. K otázce faktury za dodávku reklamních předmětů krajský soud uvedl, že je pravdou, že žádná forma jejich evidence a přehledu o tom, kdy a komu byly rozdány, není předepsána. Připomněl však rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a konstatoval, že vzhledem k tomu, že dle tvrzení a předložených důkazů mělo být během jednoho měsíce a 10 dnů rozdáno 29 100 kusů těchto reklamních předmětů, výpovědi zaměstnanců stěžovatele pro svou neurčitost a nesrovnalosti faktické uskutečnění tohoto neprokázaly. Podle krajského soudu stěžovatel neprokázal ani faktické uskutečnění zprostředkovatelské činnosti R. V. Ten v průběhu výslechu nedokázal žádnou konkrétní skutečnost týkající se předmětného plnění. Zprostředkování R. V. nepotvrdili ani vyslechnutí svědci ze šesti společností, u kterých měla být stěžovateli zakázka zprostředkována. Za této situace tak ani prokázání řádného zaúčtování tohoto obchodního případu nemohlo prokázat tvrzení stěžovatele. Krajský soud uzavřel, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 9 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen „d. ř.“) a neprokázal, že má nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši, jakou uplatnil v daňovém přiznání za zdaňovací období listopad 1996.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda prokázal podmínky pro uplatnění nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období listopad 1996 v takové výši, jakou nárokoval ve svém daňovém přiznání. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy jakési břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v řízení důkazním, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 d. ř. je povinností daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

V souzené věci se pak aplikuje § 19 ZDPH, který stanoví, že: *Nárok na odpočet daně má plátce, pokud pořízené zboží, stavební objekty, převedené nemovitosti, přijaté služby nebo převedená a využitá práva (dále jen "přijatá zdanitelná plnění") použije k dosažení obrátu za svá zdanitelná plnění, pokud zákon nestanoví jinak.* V souladu s výše uvedenými principy tak daňový subjekt, pokud nárokuje odpočet DPH, tvrdí, že podmínky tohoto ustanovení splňuje a musí toto své tvrzení prokázat. Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém (srov. k tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. května 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, publikováno pod č. 73/2001 Sb. r. us.). Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění“* (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, dostupný na www.nssoud.cz). Povinností daňového subjektu tedy bylo nejen předložit daňové doklady splňující formální požadavky, ale zároveň prokázat, že došlo k faktickým plněním, která těmto dokladům odpovídají.

K důkazní situaci ohledně faktury č. 240/96 Nejvyšší správní soud uvádí následující: Správce daně zaslal stěžovateli výzvu ze dne 26. 1. 2001, č. j. 10254/01/248933/1132, ve které stěžovatele vyzval, aby prokázal, že fakturované plnění od společnosti S., s. r. o. skutečně přijal. Nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že předložením komisionářské smlouvy ze dne 16. 7. 1996 spolu s dodatky č. 1 a č. 2, grafických návrhů billboardů, který si stěžovatel nechal zpracovat, seznamu míst s umístěním billboardů, výpovědí svědka JUDr. H. zachycenou formou notářského zápisu a čestným prohlášením Ing. M. Ř., bývalého jednatele společnosti S., s. r. o., k prokázání předmětných plnění došlo. Správce daně prostřednictvím dožádání Finančního úřadu pro Prahu 1 zjistil, že společnost R. R., na jejíchž 11 billboardech měla být údajně reklama stěžovatele umístěna, nepronajala tyto billboardy ani stěžovateli nebo společnosti S., ale ani M. K. K. a P. K., kteří měli být účastní realizace předmětného plnění. Správce daně dále, v součinnosti se znalcem Ing. F. M. a prostřednictvím dožádaných finančních úřadů, zjistil všechny jiné vlastníky reklamních ploch v lokalitách, kde měla být podle stěžovatele reklama umístěna (E. A. s. r.o., P., B. a. s. v likvidaci, S., s. r. o., A. p. s. r. o.) a ani zástupci těchto společností nepotvrdili spolupráci s žádným z výše uvedených subjektů a v jejich účetnictví není žádný záznam o tvrzených plněních. Lze souhlasit i s názorem krajského soudu, že ani výpověď svědka H., a to vzhledem ke své absolutní nekonkrétnosti, faktické uskutečnění předmětných plnění neprokazuje. Za této situace nelze než konstatovat, že krajský soud tak otázku nároku stěžovatele na odpočet DPH, vyplývající z této faktury, posoudil v souladu se zákonem.

Správně krajský soud posoudil i otázku prokázání faktického uskutečnění plnění v souvislosti s fakturou č. 232/96. Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že dodávka části reklamních předmětů není sporována ani v napadeném rozsudku, avšak přesto soud odsouhlasil paušální odmítnutí celého nároku jako celku. Tento postup soudu byl naprosto v pořádku, neboť ve smyslu výše uvedených principů bylo povinností stěžovatele prokázat,

že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je na předmětném daňovém dokladu (faktuře č. 232/96) uvedeno. Stěžovatel toto důkazní břemeno neunesl. Nelze než souhlasit se v kasační stížnosti uvedeným tvrzením, že nebylo povinností stěžovatele vést evidenci o tom, komu byly reklamní předměty předány, ale jak je stále zdůrazňováno, bylo jeho povinností prokázat, že skutečně od společnosti S., s. r. o. reklamní předměty v množství uvedeném na daňovém dokladu převzal a za poměrně krátký časový úsek 29.100 kusů těchto reklamních předmětů rozdal. Žádná z uvedených svědeckých výpovědí neobsahuje věrohodné vysvětlení takovéto nárazové spotřeby reklamních předmětů (např. velký veletrh, masivní reklamní akci apod.). Lze souhlasit s hodnocením žalovaného i krajského soudu, že výpovědi zaměstnanců, kdy tito uváděli, že reklamní předměty rozdávali při svých cestách obchodním partnerům, případně po hospodách apod., faktické uskutečnění plnění uvedeného na tomto daňovém dokladu (to znamená i v tam uvedené výši) neprokázaly. Na tomto závěru by nemohly nic změnit (a to vzhledem k počtu údajně rozdaných reklamních předmětů) ani navrhované výslechy osob, kterým byly tyto reklamní předměty údajně předány.

K otázce prokázání faktického uskutečnění zdanitelného plnění z faktury č. 11/142/96 Nejvyšší správní soud uvádí následující: Prokazování zdanitelných plnění uskutečněných v souvislosti se smlouvami o zprostředkování je velmi problematické, neboť se jedná o služby, jejichž výstupem není konkrétní hmotný nebo jinak hmatatelný výstup. Tyto smluvní typy jsou z toho důvodu často využívány ke krácení daní. Povinností správce daně je proto zkoumat, zda ke zprostředkování skutečně došlo. V zájmu daňového subjektu na druhé straně je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k předmětným zprostředkováním skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace zprostředkovatelských služeb je na jeho straně. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: *„Daňový subjekt, který chce v souvislosti s výdajem za služby zprostředkovatele na základě smlouvy o zprostředkování podle § 642 zákona č. 513/1991 Sb., Obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, uplatnit odpočet daně z přidané hodnoty, musí v první řadě prokázat, že zprostředkovatel skutečně vyvíjel pro něho jako zájemce zprostředkovatelskou činnost. Musí tedy prokázat, že zprostředkovatel jednal způsobem, který mohl objektivně sloužit či o němž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že by měl objektivně sloužit, k zajištění příležitosti k uzavření smluv zájemce se třetími osobami.“* (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, dostupný na www.nssoud.cz).

Především je tedy nutné, aby zájemce prokázal, že zprostředkovatel v jeho zájmu ve vztahu ke třetím osobám vůbec jednal (a to ať již ve vztahu přímo k nim či ve vztahu k osobám, o nichž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že na tyto třetí osoby budou působit ve prospěch zájemce). Vzhledem k velmi různorodým způsobům jednání, které zde připadají v úvahu, bude na zájemci, aby si zajistil přiměřené záznamy (příp. svědectví) o jednání zprostředkovatele; typicky jimi budou záznamy či zprávy zprostředkovatele o provedených jednáních s konkrétními osobami či záznamy o tom, kterým konkrétním osobám či na jaká konkrétní místa (např. těm útvarům oslovovaných právnických osob, které měly na starosti investice či nákup materiálu) byly zasílány podklady s údaji o zájemcem nabízených službách či zboží a co bylo jejich obsahem. Důležitá v této souvislosti bude identifikace, s kým a kdy bylo jednáno či komu (kam) a jaké materiály byly zasílány, neboť z této informace bude lze posoudit, zda zprostředkovatel vyvíjel svoji aktivitu ve vztahu k osobám, o nichž se mohl rozumně domnívat, že mohly rozhodovat či (ať již přímo nebo zprostředkovaně) působit na rozhodnutí oprávněné osoby v tom směru, aby zájemce získal příležitost k uzavření smlouvy, a zda tato aktivita byla svojí povahou, rozsahem, obsahem a náklady na ni vynaloženými přiměřená cíli, který jí měl být dosažen.

V souzené věci správce daně vyslechl zástupce společností, kteří zajišťovali zakázky na provedení stavebních prací, které měl podle tvrzení stěžovatele pan R. V. zprostředkovat (např. Z. P., Z. S., Z. M., Z. L. atd.). Ani v jednom případě pak zprostředkovatelskou činnost pana V. žádný ze zástupců těchto společností nepotvrdil a stěžovatel ani nepředložil žádné konkrétní důkazy, že k jakékoli aktivitě údajného zprostředkovatele došlo. R. V. pak ve své svědecké výpovědi (protokol č. 131684/05/248932/3552 ze dne 14. 7. 2005) k prokázání tvrzení stěžovatele nepřispěl (svědek např. uvedl: „*Nevím, je možné, že smlouva byla uzavřena. Nevím jakou formou docházelo ke zprostředkování vzhledem k tomu, že uběhlo již mnoho let.*“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti argumentuje tím, že odměnu za zprostředkování R. V. řádně zanesl do svého účetnictví a odvedl z ní DPH, tudíž že Česká republika tak obdržela do svého rozpočtu DPH odvedené panem Vitáskem a že není zřejmé, proč nyní žalovaný zdržuje vydání této částky stěžovateli. Předmětem sporu však není odvedení či neodvedení DPH panem V. nebo náležitosti jeho účetnictví, ale otázka, zda stěžovatel splnil zákonné podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH (§ 19 ZDPH ve spojení s § 31 odst. 9 d. ř.), tj. zda prokázal **faktické uskutečnění** předmětných zdanitelných plnění. Tato skutečnost byla jak žalovaným, tak i krajským soudem posouzena naprosto správně. Skutečnost, že pan V. odvedl na základě předmětné faktury DPH, neznamená ještě, že k uskutečnění tohoto zdanitelného plnění skutečně došlo a ani to nezakládá nárok stěžovatele na odpočet DPH z této faktury.

VI.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

VII.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu